

اسم این پسر استوارت است.
استوارت بچه‌ای معمولی است؛
مثل همه‌ی بچه‌های دیگر.

اما یک تفاوت با بچه‌های دیگر دارد.
«ا... چیزه...» یعنی عیب و ایرادی
ندارد، اما آن دندان آسیاب
ته دهانش!

شاید با خودتان بگویید: «دندان؟
مگر دندان چه چیز خاصی دارد؟»

کاملاً حق با شماست...

اما این دندان آسیاب که

یک دندان معمولی نیست.

مطمئن باشید که معمولی نیست.

این دندان بهانه‌گیر استوارت است.
از آن دندان‌های دردسرساز و نونقو
که دم به دقیقه از آدم یک چیز تازه
می‌خواهد:

«آهای! آهای! این قدر حرف
مفت نزن. من شکلات
می‌خواهم. همین الان! بله!»

دندان بهانه‌گیر استوارت
از این جور دندان‌هاست.
«ببین! وسطش از آن چیزهای نوچ
و چسبناک داره؟ حتماً باید داشته
باشه‌ها!»

استوارت ملچ و ملوچ‌کنان می‌گوید:
«بفرما! حالا راضی شدی؟»
«بعله ... چقدر شیرینه!»

بله، دندان آسیاب استوارت از آن
دندان‌هاست که وقتی دلش چیزی
بخواهد، ول کن نیست و فوراً هم
می‌خواهد. اصلاً هم برایش مهم
نیست که بقیه بفهمند.

